

Щоночі сад приходиться до вікна,
І житнє поле шелестить щоночі,
І жінка та, що на землі одна,
Стоїть за крок і не відводить очі.

«Скажи, — питає, — як ти день прожив,
І що зробив, і чи зробив як треба,
Чи добру пам'ять в людях залишив,
Чи з осудом подумують про тебе?»

Легких шляхів ні в кого не було,
Де б не ходив, а маєш пам'ятати:
На тебе завжди дивиться село
Очима вікон батьківської хати.

Не осором своїх старих батьків,
Землі, що перший крок твій пам'ятає.
Нехай довічно в думках земляків
Твоє ім'я повага огортає.

Бо тільки так прожиті дні й літа,
Де кожна мить високим змістом світить,
Дають підстави називать життя
Потрібним людям, Україні, світу».

...Вона мене навідує щоніч,
Як не хитруй — нічого не сховати.
Стоїть за крок і не відводить віч,
І не збагнеш, Вітчизна то чи — мати.